

പ്രവാചകൻ: സ്വീകരണവും തിരസ്കരണവും സിനാൻ കെ.

ഇസ്രാമിന്റെ അന്തിമ ദൂതനായ മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)യുടെ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ച് തെറ്റുധാരണകൾ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒരുവിഭാഗം മുസ്ലിം വിരോധികൾ എക്കാലത്തും താൽപര്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇസ്രാമിന്റെ ആശയദർശന മേഖലയെ എതിർത്തു തോൽപിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോൾ പ്രവാചക വ്യക്തിത്വത്തെ കടന്നാക്രമിക്കുക എന്ന ശീലം കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൊക്കെ നിലനിന്നിട്ടുണ്ട്. ഏറിയും കുറഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്ന ഈ തിന്മയുടെ നേർക്ക് വിശുദ്ധ കുർആൻ ഏത് സമീപനമാണ് അവലംബിച്ചതെന്ന് കുർആൻ വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുമുണ്ട്. പ്രവാചകന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന് നേരെ ഭ്രാന്തൻ, അധികാരമോഹി, കെട്ടുകഥക്കാരൻ, മായാജാലക്കാരൻ, ദൈവികത്വമുള്ള അസാമാന്യൻ എന്നിങ്ങനെയെല്ലാമുള്ള വിശേഷണപരമായ കടന്നാക്രമണങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് കുർആൻ വാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ശത്രുപക്ഷത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങളിലൂടെ മാത്രമല്ല, സ്വപക്ഷത്തുനിന്നുള്ള ചില ദുർബലമനസ്കരുടെ അമിതമായ ആദരത്തിലൂടെയും പ്രവാചകവ്യക്തിത്വത്തിനു നേർക്ക് വസ്തുനിഷ്ഠമല്ലാത്ത സമീപനങ്ങളുണ്ടെന്ന് സാധ്യമായി എന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു വാക്യമാണ് സൂറ: അൽകഫ്ഫിലെ അവസാന വാക്യം. അല്ലാഹുവിന്റെ ഇഷ്ടദാസൻ എന്ന നിലയിൽ പ്രവാചകൻ മാനുഷികതയുടെ അപ്പുറത്തേക്ക് മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നുവോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നവരെ തിരുത്തുന്ന ഈ വാക്യത്തിന് പ്രവാചകനെക്കുറിച്ചുള്ള ശത്രുപക്ഷത്തിന്റെ തെറ്റായ ആരോപണങ്ങളെ തിരുത്തുന്ന വാക്യങ്ങളുടെയത്ര തന്നെയും ആശയദർശ്യമുണ്ട്.

മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അപ്പുറത്ത് ദൈവത്വത്തോളം എത്തുന്ന യാതൊരു സവിശേഷതയും പ്രവാചകനില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം ഉദ്ഘോഷിക്കുക എന്ന മഹത്തായ ദൗത്യമാണ് പ്രവാചകനെ മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്ന് സവിശേഷനാക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ഘടകം. പ്രവാചകനെ ദൈവത്തോളമോ ദൈവത്തിനു തുല്യമോ ആയി കാണുന്നത് ഏകദൈവദർശനത്തിന് ഹാനികരമായ പ്രവണതയാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രവാചകന്റെ മനുഷ്യത്വം ഊന്നിപ്പറയുന്നതിന്റെ പുരണമെന്ന നിലയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം ഊന്നിപ്പറയാമർശിക്കുന്നത്.

ഇപ്പറഞ്ഞ കുർആനിക ആശയങ്ങൾ മുന്നിൽ വെച്ചുവേണം പ്രവാചകനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ ശരിയായ രൂപവും, പ്രവാചകനെ തിരസ്കരിക്കുന്നതോളമെത്തുന്ന അമിതഭക്തിയുടെ അപകടവും പരിശോധിക്കുവാൻ. കുർആനിന്റെ മാർഗനിർദ്ദേശത്തിന് അപ്പുറത്ത് സ്വന്തം ഭാവനയും ബാലിശ ബുദ്ധിയും മനുസരിച്ച് പ്രവാചകനെ പരിവേഷിതനാക്കുന്നത് ഇസ്രാമികമായി അംഗീകരിക്കാവുന്ന സമീപനമല്ല. പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കുമ്പോൾ എത്രത്തോളം ആകാമെന്നും, അമിതമായ പ്രവാചക ഭക്തിയിലൂടെ ബഹുദൈവത്വത്തിലേക്ക് വീണുപോകാനുള്ള അപകടസാധ്യതകൾ എവിടമെന്നെന്നും വിശുദ്ധ കുർആൻ പഠിപ്പിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. സ്നേഹംകൊണ്ട് എന്താണപകടം? ആദരവുകൊണ്ട് എന്ത് പ്രശ്നം? ആരാധനകൊണ്ടുള്ള ദോഷമെന്ത്? എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം ചിന്തിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. എന്നാൽ സ്നേഹത്തിനും ആദരത്തിനും ആരാധനക്കും യുക്തിഭദ്രമായ ചില സീമകൾ നിർണയിച്ചിട്ടുള്ള ദൈവിക മാർഗദർശനമാണ് ഇസ്രാം. നല്ലതല്ലേ എന്നുകരുതി അതിരുകടക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് എങ്ങനെയാണ് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പ്രവാചകസ്നേഹമെന്ന് കുർആൻ പഠിപ്പിച്ചത്. പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കേണ്ടവിധം കുർആൻ പഠിപ്പിച്ചിരിക്കയാൽ ആ വിധത്തിലല്ലാത്ത സ്നേഹം മുസ്ലിംകളുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്തതാണ്. കുർആനിക മാർഗദർശനത്തെ അവമതിക്കുന്ന പ്രവാചക സ്നേഹത്തെ ഇ സലാമികമെന്ന വിളിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുമാണ്.

പ്രവാചകനെ എങ്ങനെ സ്നേഹിക്കണമെന്ന് പഠിപ്പിക്കുന്ന രണ്ട് കുർആൻ വാക്യങ്ങൾ കാണുക: (1) “(നബിയേ) പറയുക: നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്നെ നിങ്ങൾ പിന്തുടരുക. എങ്കിൽ അല്ലാഹു നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുകയും നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുത്തുതരികയും ചെയ്യുന്നതാണ്” (വി.കു: 3/31)

(2) “ആർക്കെങ്കിലും അല്ലാഹുവോടും അവന്റെ മലക്കുകളോടും അവന്റെ ദൂതന്മാരോടും ജീബ്രീലിനോടും മീകാഇലിനോടുംമെല്ലാം ശത്രുതയാണെങ്കിൽ ആ നിഷേധികളുടെ ശത്രു തന്നെയാകുന്നു അല്ലാഹു. നാം നിനക്ക് അവതരിപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുള്ളത് സ്പഷ്ടമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. ധിക്കാരികളല്ലാതെ മറ്റാരും അവയെ നിഷേധിക്കുകയില്ല” (വി.കു. 2/98-99)

പ്രവാചകനെ പിൻപറ്റുക, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾ അനുസരിച്ച് ജീവിതം ക്രമീകരിക്കുക എന്നിവയാണ് പ്രവാചക സ്നേഹത്തിന്റെ സത്യസന്ധമായ രൂപം. പ്രവാചകന്റെ അധ്യാപനങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കുകയും, ആ മഹനീയ ജീവിതത്തെ സ്വജീവിതത്തിൽ മാതൃകയാക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് തേൻ കിനിയുന്ന വാക്കുകളും, കപടമുറ്റിയ വാചകക്കുസർത്തുകളുംകൊണ്ട് പ്രവാചക

സ്നേഹത്തിന് ബദൽ അന്വേഷിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥാനം എവിടെയെന്ന് നിർണ്ണയിക്കാൻ മേൽ ഉദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങൾ മാനദണ്ഡങ്ങളാണ്. മുത്തുനമ്പി, തിരുദുതർ, കരളിന്റെ കരളായ നമ്പി എന്നിങ്ങനെ പ്രവാചകനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ മാത്രം പ്രവാചക സ്നേഹം ഒതുക്കുന്നവർ നമുക്ക് ചുറ്റുമുണ്ട്. മുത്തുനമ്പിയുടെ ഉപദേശങ്ങൾക്ക് അവർ മുത്തിന്റെ വിലപോയിട്ട് മുത്താറിയുടെ വിലപോലും കൽപിക്കാറില്ല. തിരുദുതരനെ പ്രവാചകനെ വിളിക്കുന്ന ചിലർക്ക് ആ ദുതരുടെ ദൂതിന്റെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയുണ്ടാകാറില്ല. കരളിന്റെ കരളെന്നു പ്രവാചകനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നവരുടെ നാക്കിലല്ലാതെ കരളിൽ പ്രവാചകനോടുള്ള ആദരമുണ്ടാകാറില്ല. ഇങ്ങനെയെല്ലാമാകുമ്പോൾ പ്രവാചക സ്നേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള വാചകക്കുസർത്തുകളത്രയും സ്വന്തം കൊള്ളരുതായ്മകളും വിശ്വാസ ദൗർബല്യങ്ങളും അനിസ്ലാമിക നടപടിക്രമങ്ങളും മറച്ചുവെക്കാനുള്ള ഉപായങ്ങളൊക്കെയാണ് തൽപര കക്ഷികൾ ചെയ്യുന്നത്. വളരെവേഗത്തിൽ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. പ്രവാചകസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിലുള്ള കപടനാട്യങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. “അശ്ഹാദു അൻ ലാ ഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു” എന്നതോടൊപ്പം “അശ്ഹാദു അന്നമുഹമ്മദൻ റസൂലുല്ലാഹ്” എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, വാക്കിലെ നപോലെ കർമ്മധർമ്മങ്ങളിലും പ്രവാചകനെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അല്ലാഹുവിന്റെ ദൈവികത്വത്തിനും മനുഷ്യന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനും ഇടയിലാണ് ദൂതന്റെ മുഹമ്മദിയ്യത്ത് തുടങ്ങിയ ജൽപനങ്ങൾക്ക് ഇസ്ലാമിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല എന്നോർക്കണം.

മനുഷ്യരിൽ നിന്നുള്ള ദൂതന്മാരെ മനുഷ്യരിലേക്ക് അയച്ചുകൊണ്ടാണ് കഴിഞ്ഞ സമൂഹങ്ങളിലെല്ലാം അല്ലാഹു സമൂഹത്തിന് മാർഗദർശനം നൽകിയത്. ആ പ്രവാചകന്മാരുടെ ശൃംഖലയിലെ അവസാന കണ്ണിയായ മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)ക്ക് മനുഷ്യത്വത്തിനും ദൈവത്വത്തിനുമിടയിലായി രണ്ടും സമന്വയിക്കുന്നതോ, രണ്ടിനെയും അതിവർത്തിക്കുന്നതോ ആയ ഒരു സ്വത്വമുണ്ട് എന്ന വീക്ഷണത്തിന് കുർആനിന്റെ പിൻബലമില്ല, അതേസമയം മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സംശുദ്ധമായ വ്യക്തിരൂപമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മനുഷ്യനായിരിക്കവേ തന്നെ ഒരു വ്യക്തിക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്ക് എത്രത്തോളം പാത്രീഭൂതരാകാൻ കഴിയുമെന്നതിന്റെ മാതൃക. ആ മാതൃക മനുഷ്യരാശിക്ക് അനുകരണീയമായിത്തീരുന്നത് അദ്ദേഹം മനുഷ്യതക്കും ദൈവികതക്കുമിടയിലെ ഒരു അവി്യക്ത മണ്ഡലത്തിലേക്ക് പരിവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടല്ല. മനുഷ്യതയുടെ വ്യക്തിമണ്ഡലത്തിൽ വർത്തിച്ചുകൊണ്ട് വിശുദ്ധിയുടെ ഉത്തുംഗതയിൽ, സംസ്കാരത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തിൽ, ഇസ്ലാമിക ജീവിതത്തിന്റെ പൂർണതയിൽ എത്തിയതുകൊണ്ടാണ്. അതിനാൽ അമാനുഷികത എന്ന വാക്കിന്റെ കെട്ടിക്കൂടുകില്ലാതെ അതീവ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ട മാതൃകാ വ്യക്തിത്വമാണ് തിരുദുതരുടേത്. കുർആനികവും ഇസ്ലാമികവുമായ ഈ പരിധിയെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവാചകനെക്കുറിച്ചുള്ള വിശേഷണങ്ങളിൽ സ്വന്തം ഭാവനയുടെ വഴിയിലൂടെ മുന്നോട്ടുപോകുന്നുവെന്നതാണ് കുമ്പൂരിസത്തിന്റെ വക്താക്കളുടെ പ്രശ്നം. “രിസാല” വാരികയിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു:-

“പ്രവാചകത്വം എന്ന വിശേഷണത്തെ സങ്കുചിതമായ ചില അർത്ഥകൽപനകളിൽ ഒതുക്കിനിർത്താനാണ് ഇസ്ലാമിലെ ചില പരിഷ്ക്കരണ പ്രസ്ഥാനക്കാരുടെ ശ്രമം. വഹ്യിനെയും ഒരു ഭൗതിക വ്യവഹാരമായി മാത്രമാണവർ മനസ്സിലാക്കിയത്. സന്ദേശങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുക എന്ന കർമ്മം ഭംഗിയായി നിർവഹിച്ച ഒരു പരിഷ്കർത്താവ് എന്നതിനപ്പുറം മറ്റൊന്നും അവർ മുഹമ്മദിൽ കാണുന്നില്ല. ദൈവികമായ ഉത്തരവാദിത്വം നിർവഹിച്ച സാധാരണക്കാരൻ! പക്ഷേ, ഇസ്ലാം അങ്ങനെയല്ല മുഹമ്മദ് (സ്വ)യെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത്. ആ നബിയോട് വിശ്വാസികൾ പുലർത്തേണ്ട സമീപനവും അതല്ല” (2006 ജനുവരി - 20, പേജ്: 22)

പ്രവാചകത്വത്തെ കുർആനിക പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിലൂടെ കാണുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് സങ്കുചിതത്വമാണ് എന്ന് കുമ്പൂരിസത്തിന്റെ കുഴലുത്തുകാർ തുറന്നു സമ്മതിക്കയാണിവിടെ.

കുർആൻ നിർദ്ദേശിച്ച പരിധിക്കപ്പുറത്തേക്ക് സ്വന്തം രീതിയിൽ പ്രവാചകന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ കൊണ്ടെത്തിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് തടസ്സം കുർആൻ പിന്തുടർന്ന് സ്നേഹിക്കുകയും വെറുക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. അതിനാൽ കുർആനികമായ നിലപാടുകൾ അവലംബിക്കുന്നവരിൽ സങ്കുചിതത്വം ആരോപിക്കുകയും കുർആനിക മാർഗദർശനത്തിനപ്പുറത്ത് കടന്നുചെന്ന് വിദ്വേഷകരമായ സ്നേഹപ്രകടനങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നതാണ് പ്രവാചകസ്നേഹത്തിന്റെ വിശാലതലം എന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അവരുടെ ആവശ്യമായിരുന്നു. അതാണു ഉപര്യുക്ത ലേഖനം നിർവഹിക്കുന്നത്. ദൈവിക സന്ദേശവാഹകനെന്ന നിലയിൽ മുഹമ്മദ് നബിക്ക് (സ്വ) അല്ലാഹുവിൽ നിന്നുണ്ടായ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ മനുഷ്യതയിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ആരോഹണമായി ഇവർ കാണുന്നു. ഇത് വ്യക്തമാക്കുന്നത് കാണുക:- “എന്നാൽ മനുഷ്യരോടെന്നപോലെ അല്ലാഹുവിന്റെ സന്ദേശ ദൂതനായ മലക്കിനോടും നബി(സ്വ) ബന്ധപ്പെടുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെയൊണ് ദൈവികസന്ദേശങ്ങൾ മനുഷ്യന് ലഭിക്കുക. ഇങ്ങനെ ബന്ധപ്പെടണമെങ്കിൽ മലക്കിനെ കാണുവാനും മലക്ക് പായുന്നത് കേൾക്കുവാനും സാധിക്കണം.

സാധാരണക്കാരോടേതിനപ്പുറം കേൾവിയും കാഴ്ചയും ഉണ്ടെങ്കിലേ ഇത് നടക്കൂ” (രിസാല വാരിക - 2006 ജനുവരി 20, പേജ്: 23)

കുർആൻ പ്രവാചകനെ “ബശറുൻ മിസ്ലുക്കും” (നിങ്ങളെപ്പോലൊരു മനുഷ്യൻ) എന്നു പറയുന്നതിന്റെ ആശയവ്യക്തതയെ മറികടക്കുവാൻ കുരുട്ടുബുദ്ധിയന്വേഷിക്കയാണ് കുമ്പുരി വാഗ്വിലാസിതൻ. കുർആനിക പരാമർശത്തെ നേർക്കുനേർ മറിക്കടക്കുവാനുള്ള ധൈര്യമില്ലായ്മയും, ദുരുഹ മൂല്യങ്ങളുടെ സൗകര്യങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കാനുള്ള വൈമനസ്യവും ഒത്തുചേരുമ്പോൾ മേൽപറഞ്ഞതരം വാഗ്വിലാസങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. മനുഷ്യത്വത്തിനും ദൈവികതക്കുമിടയിൽ സവിശേഷ സ്വത്വം പ്രവാചകനുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വരുത്തിത്തീർക്കുവാനുള്ള വളഞ്ഞ വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് റിസാലക്കാരൻ എത്തിനിൽക്കുന്നത് എവിടെയാണെന്ന് നോക്കുക: “ഭൂതത്തിലും വർത്തമാനത്തിലും ഭാവിയിലും ജീവിക്കുന്ന, വാഴ്ത്തപ്പെടുന്ന, ദിവ്യവചനങ്ങളുടെ വാഹകനായ അല്ലാഹുവിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദാസനാണ് മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)” (പേജ് - 23, അതേ ലക്കം) ത്രികാലങ്ങളിലെ നിലനിൽപ്പ് എന്ന അസാധാരണമായ ഒരു വിശേഷണമാണ് പ്രവാചകന് ഇവർ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. പ്രവാചകന്റെ തന്നെ അധ്യാപനങ്ങളോട് നീതിപൂലർത്താത്ത ഈ വിശേഷണം ഇസ്ലാമികമെന്നും, പ്രവാചകസ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമെന്നും പറയുവാൻ ഒരു സത്യവിശ്വാസിക്ക് സാധ്യമേയല്ല.

പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കേണ്ട വിധം ഇസ്ലാം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് പ്രവാചക സ്നേഹത്തിലെ തെറ്റും ശരിയും തിരിച്ചറിയുവാൻ പ്രയാസമില്ല. തൗഹീദി വിരുദ്ധമായ പ്രവാചക സ്നേഹത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം പിന്തുടരുന്നവരെയും കുർആനിക മാർഗദർശനമനുസരിച്ച് പ്രവാചകനെ സ്നേഹിക്കുന്നവരെയും വേർതിരിച്ചറിയാൻ നമുക്ക് സാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ, ആദർശനിഷ്ഠയുള്ള വിശ്വാസികളുടെ മിതവാദപരവും സത്യസന്ധവുമായ പ്രവാചക സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മറുപക്ഷത്തിന്റെ തെറ്റായ പ്രചരണ കോലാഹലങ്ങൾ വിലപ്പോവുകയില്ല. കുർആന്റെയും തിരുസുന്നത്തിന്റെയും അപ്പുറത്ത് ചെന്നെത്തുന്നവയാണ് സ്വന്തം പ്രവാചകഭക്തി എന്ന് ഓർക്കുന്നത് കൊണ്ടായിരിക്കണം റിസാല ലേഖകൻ ന്യായവാദമുന്നയിക്കുന്നു:- “ഇത് വ്യക്തി പുജയല്ല. വീരാരാധനയല്ല. പൗരോഹിത്യമല്ല. ഇസ്ലാം അതൊക്കെ ഉച്ചാടനം ചെയ്ത മതമാണ്. അല്ലാഹുവിന്റെ അടിമ മാത്രമാണ് നബി. പക്ഷെ അതോടൊപ്പം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദാസനാണ്. കേവലം ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ, സന്ദേശം കൊണ്ടുവന്ന പോസ്റ്റുമാന്റെ നിലവാരത്തിൽ ആ അടിമയെ കാണുവാനല്ല ഇസ്ലാം പഠിപ്പിച്ചത്. അല്ലാഹുവിന് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട, അവന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദാസനാകയാൽ ചില സവിശേഷതകൾ നൽകി” (പേജ്: 23)

പ്രവാചകന്റെ കാര്യത്തിൽ തൗഹീദി വിരുദ്ധമായ വിശ്വാസ സമീപനങ്ങളെ വീരാരാധനയെന്നോ, വ്യക്തിപുജയെന്നോ മാത്രം വിശേഷിപ്പിച്ച് ലാഘവത്തോടെ കാണാനാവില്ല. കാരണം കുർആൻ വിരുദ്ധമായ രീതിയിലുള്ള പ്രവാചക ഭക്തി ഒരേസമയം തന്നെ അല്ലാഹുവിനോടും, അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തോടും, റിസാലത്തിനോടും, പ്രവാചക വിശ്വാസത്തോടും, ഇസ്ലാമിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്വമായ തൗഹീദിനോടുമുള്ള വെല്ലുവിളിയാണ്. രണ്ടും ശിർക്കുതന്നെയാണെങ്കിലും മറ്റൊരു വ്യക്തിയെ ആരാധിക്കുന്നതുപോലെയല്ല തിരുദൂതരെ (സ്വ) ആരാധിക്കുന്ന വിശ്വാസ വൈകല്യം. കാരണം, പ്രവാചകത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതയുടെ പേരിൽ താൻ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന പ്രവണത മുസ്ലിംകളിൽ വന്നുചേരുന്നതിനെതിരെ ശക്തമായ മുന്നറിയിപ്പുകൾ നൽകിയിട്ടുള്ളതാണ് തിരുദൂതർ(സ്വ). ആ മുന്നറിയിപ്പുകളെ തുണവൽഗണിക്കുന്ന കടുത്ത ധിക്കാരമാണ് പ്രവാചകസ്നേഹമെന്ന ഓമനപ്പേരിട്ടുകൊണ്ട് ചില തൽപര കക്ഷികൾ നടത്തുന്നത്. ഈ ധിക്കാര പ്രവൃത്തിയുടെ അപകടം ശഹാദത്ത് കലിമയുടെ രണ്ട്ാം ഭാഗമായ “അശ്ഹദു അന്ന മുഹമ്മദൻ റസൂലുല്ലാ” യെ അട്ടിമറിക്കലാണ്. വ്യക്തിപുജയല്ല ഞങ്ങളുടേത് എന്ന കുമ്പുരിപക്ഷ വിശദീകരണം ബാലിശമാണ്.

പ്രവാചക സ്നേഹത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വേദാധിഷ്ഠിതമായ സമീപനം അവലംബിക്കുന്നവരോടുള്ള കഠിനമായ വിദ്വേഷം കുമ്പുരി സാഹിത്യങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞ് ഒഴുകുന്നത് നമുക്ക് കാണാം. സാംസ്കാരികാധിനിവേശങ്ങളെ സ്വന്തം തറവാടിന്റെ അകത്തളങ്ങളിൽ പൂവിട്ടു പൂജിക്കുന്നവർ സാംസ്കാരിക സാമ്രാജ്യത്വത്തോട് വിസമ്മതിക്കാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് എഴുതിയപ്പോൾ ആ നിരർഥക വാചാടോപങ്ങളിൽ പലയിടത്തായി തൗഹീദിന്റെ വക്താക്കളോടുള്ള പൈശാചികമായ വിദ്വേഷം പ്രകടിപ്പിച്ചത് കാണാം. “സെൻസിംഗ്” മാസികയിൽ എഴുതി: “മുഹമ്മദു നബി ഒരു സാധാരണക്കാരൻ മാത്രമാണ് എന്നേ ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ ബുദ്ധിക്ക് സമ്മതിക്കാനായുള്ളൂ. ഇത്രയും മാരകമായ വിഷമായിരുന്നു ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ കയറിപ്പോയത്. ഇപ്പോഴും പൂണ്യ റബീഉൽ അവ്വൽ മാസം വരുമ്പോൾ നബിദിനവും ശിർക്ക് ബിദ്അത്തും എന്നെഴുതി കൃതാർഥരാവാൻ മാത്രമുള്ള നിർഭാഗ്യം ഈ വിഭാഗത്തിന് വന്നുപെട്ടിട്ടുണ്ട്” (2005 സപ്തംബർ, പേജ്: 14) സാധാരണക്കാരൻ എന്നല്ല കുർആൻ നബി(സ്വ) യെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്.

നിങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു മനുഷ്യൻ എന്നാണ്. സാധാരണതത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിലല്ല തൗഹീദിന്റെ വക്താക്കൾ ആ കൂർഭൂതനിക പരാമർശത്തെ നാളിതുവരെയും ഉപയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതും. പ്രവാചക ത്വമെന്നത് അസാധാരണമായ ഒരു വിശേഷണമാണെന്ന് നൂറ് ശതമാനവും അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ, അതിമാനുഷ പരിവേഷത്തിന്റെ തെറ്റായ അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രവാചക വ്യക്തിത്വത്തിൽ ചാർത്തുന്ന ഇസ്‌ലാം വിരുദ്ധ നിലപാടിനെയാണ് മുവഹ്‌ഹിദുകൾ ചോദ്യം ചെയ്തത്.

ഈ ചോദ്യം ചെയ്യലിനെ മാതൃകയായ വിഷമെന്നും, നിർഭാഗ്യമെന്നുമൊക്കെയാണ് കൂബൂരികൾ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതവരുടെ കൂർഭൂതനികോടും തന്നെയുള്ള നിഷേധ യുക്തിയാണ്. അല്ലാഹുവും തിരുദൂതരും അംഗീകരിക്കാത്ത തരത്തിൽ സ്വകീയമായ ഒരു പ്രവാചക സ്നേഹത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ ഇവർക്ക് പരലോകത്ത് രക്ഷ കണ്ടെത്താനാവില്ല.

മരീചികപോലെ മിഥ്യാമാത്രമായ കപട പ്രവാചക സ്നേഹത്തിന് പകരം യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തിന്റെയും കൂർഭൂതനിക മാർഗദർശനത്തിന്റെയും കൃത്യമായ പാതയിലൂടെ മുന്നേറുവാനാണിവർ ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്.

കൂർഭൂതനിക മാർഗദർശനപ്രകാരമുള്ള പ്രവാചകസ്നേഹം യഥാർത്ഥ പ്രവാചകസ്നേഹമാണെങ്കിൽ, അതിനെ മറികടക്കുന്ന പ്രവാചകസ്നേഹം പ്രവാചകനിന്ദയുടെ തലത്തിലുള്ളതാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

